

พระราชบัญญัติ

โรคเรื้อน

พุทธศักราช 2486

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ 4 สิงหาคม พุทธศักราช 2480

และวันที่ 16 ธันวาคม พุทธศักราช 2484)

อาทิตย์ ทิพอักษร

ปรีดี พนมยงค์

ตราไว้ ณ วันที่ 14 กันยายน พุทธศักราช 2486

เป็นปีที่ 10 ในรัชกาลปัจจุบัน

พจนานุกรม ฉบับ ๕๐ ราชกิจจานุเบกษา 28 กันยายน 2486

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรควบคุมโรคเรื้อน
ให้กวดขันยิ่งขึ้น

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
โรคเรื้อน พุทธศักราช 2486”

มาตรา 2 ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิกบังคับควบคุม ทอด และข้อ
บังคับอื่น ๆ ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้ว หรือซึ่งมีข้อความ
ขัดแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

“สถานโรคเรื้อน” หมายความว่า นิคมโรคเรื้อนและ
โรงพยาบาลโรคเรื้อนของรัฐบาลหรือเทศบาล และหมู่บ้าน
โรคเรื้อนหรือสถานอื่นใดซึ่งเข้าหลวงประจำจังหวัดได้
ประกาศกำหนดให้บุคคลเป็นโรคเรื้อนรวมกันอยู่เป็นเอกเทศ

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงาน
ซึ่งรัฐบาลแต่งตั้งให้มีหน้าที่ตรวจตรา ดูแล และรับผิดชอบ

28 กันยายน 2486 ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 60 ตอนที่ 51

ในการดำเนินการสาธารณสุขโดยทั่วไป หรือเฉพาะใน
จังหวัดหรือท้องที่ใด

“รัถมนตรี” หมายความว่า รัถมนตรีผู้รักษาสถาตาม
พระราชบัญญัติ

หมวด 1

การแจ้งความ

มาตรา 5 ให้รัถมนตรีประกาศระบุงการสำคันของ
โรคเรื้อนไว้ในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา 6 รัถมนตรี หรือข้าหลวงประจำจังหวัดโดย
อนุมัติของรัถมนตรี มีอำนาจประกาศว่าในท้องที่ใดโรคเรื้อน
เป็นโรคต้องแจ้งความ

มาตรา 7 บุคคลใดเป็นโรคเรื้อนซึ่งอยู่ในท้องที่ที่ต้อง
แจ้งความตามมาตรา 6 หรือเป็นผู้ควบคุมดูแล หุ้ร่วม หรือ
พยาบาลผู้สแดงอาการโรคเรื้อน หรือเป็นเจ้าของ หัหน้า
ครอบครัว หรือหัหน้าสถานที่ผู้สแดงอาการโรคเรื้อน
อาศัยหุ้ หรือเป็นแพทย์ตรวจพบคนเป็นโรคเรื้อน ต้อง
แจ้งความต่อเจ้าพนักงานภายในเวลาซึ่งกำหนดไว้ในกต
กษขวง

ตอนที่ 51 เล่ม 60 ราชกิจจานุเบกษา 28 กันยายน 2486

หมวด 2

การป้องกันและควบคุม

มาตรา 8 เจ้าพนักงานสาธารณสุข มีอำนาจสั่งเป็นหนังสือเรียกบุคคลใด ซึ่งแสดงอาการโรคเรื้อน หรือมีเหตุสงสัยว่าเป็นโรคเรื้อน ไปให้แพทย์ผู้มีความรู้ทางโรคเรื้อน ร่างกาย ณ สถานที่ วัน และเวลาซึ่งกำหนดไว้ในคำสั่งนั้น และถ้าปรากฏว่าเป็นโรคเรื้อนก็ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุข แจ้งความเป็นหนังสือให้บุคคลนั้นทราบ

มาตรา 9 บุคคลเป็นโรคเรื้อนจะทำการสมรสไม่ได้ เว้นแต่สมรสกับบุคคลที่เป็นโรคเรื้อนด้วยกัน โดยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้มีการป้องกันการสืบพันธุ์อันมีผลการควบคุมวิชาสาครแผนปัจจุบันเป็นเวลาไม่น้อยกว่าหกเดือนก่อนการสมรสสำหรับชาย หรือไม่น้อยกว่าสองเดือนก่อนการสมรสสำหรับหญิง และผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบันชั้นหนึ่งซึ่งทำการนั้นถ้าไม่รับรองให้ไว้เป็นสำคัญ

มาตรา 10 ห้ามบุคคลเป็นโรคเรื้อนจะทำการดังต่อไปนี้

(1) เข้าเรียนในโรงเรียน เว้นแต่โรงเรียนเฉพาะสำหรับบุคคลเป็นโรคเรื้อน เข้าในที่ที่ประชาชนชุมนุมกัน

28 กันยายน 2486 ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 60 ตอนที่ 51

เจ้าอาสย พักแรมในโรงแรม ศาลาวัด ศาลเจ้า หรือสถานที่
อื่นใดที่รัฐมนตรีประกาศระบุไว้ในราชกิจจานุเบกษา

(2) ประกอบอาชีพซึ่งรัฐมนตรีประกาศระบุไว้ใน
ราชกิจจานุเบกษา

(3) รอมน้ำประปาสาธารณะ อาน้ำ ชักฟอกเสื้อผ้าใน
แม่น้ำ คลอง ลำธาร บ่อ หรือสระน้ำสาธารณะ

(4) โดยสถานขูดยานสาธารณะ นอกจากในความ
ควบคุมของเจ้าพนักงานสาธารณะสุข

มาตรา 11 เจ้าพนักงานสาธารณะสุขมีอำนาจสั่งให้แยก
บุคคลออกจากหมู่ของบุคคลเป็นโรคเรื้อนไปอยู่ในสถานอนุบาล
หรือในที่อื่นใดอันสมควรจนกว่าอายุจะครบแก่ไป

มาตรา 12 เจ้าพนักงานสาธารณะสุขมีอำนาจปฏิบัติราชการ
หรือออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ปฏิบัติภารกิจใด ๆ ดังต่อไปนี้

(1) ให้บุคคลเป็นโรคเรื้อนไปอยู่ในสถานโรคเรื้อน
แห่งใดแห่งหนึ่งเพื่อรับการรักษายาบาล

(2) อนุญาตให้บุคคลเป็นโรคเรื้อนอาศัยอยู่ภายใน
บริเวณบ้านใด ๆ แต่ต้องมีสถานที่กันอยู่ต่างหาก มิให้ปะปน

ตอนที่ 51 เล่ม 60 ราชกิจจานุเบกษา 28 กันยายน 2486

กับบุคคลอื่น และสถานที่นั้นมีลักษณะซึ่งเจ้าพนักงาน
สาธารณสุขเห็นชอบแล้ว

(3) อนุญาตให้บุคคลเป็นโรคเรื้อนอยู่ร่วมสถานที่กับ
ผู้อื่น แต่บุคคลเป็นโรคเรื้อนนั้นและผู้ที่อยู่ร่วมด้วยทุกคน
ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขจะได้มีคำสั่ง
กำหนดไว้

(4) จัดการหยั่งหนึ่งหย่างใดแก่สพบบุคคลเป็นโรคเรื้อน
เท่าที่จำเป็นเพื่อทำลายเชื้อโรค

มาตรา 13 เมื่อผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบันชั้นหนึ่ง
สองคนเห็นพ้องกันว่าโรคของบุคคลเป็นโรคเรื้อน คนใดอยู่
ในภาวะซึ่งไม่เป็นเหตุอันควรแก่ประชาชนต่อไปแล้ว บุคคล
นั้นจะออกจากสถานโรคเรื้อนก็ได้ แต่จะต้องรายงานตัว
ต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขในจังหวัดที่ตนไปอยู่ภายในหกสิบ
วันนับแต่วันออกจากสถานโรคเรื้อน หรือในกรณีที่ย้าย
จังหวัดนับแต่วันที่ออกจากจังหวัดเดิม

หมวด 3

บทกำหนดโทษ

มาตรา 14 ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา 7 มาตรา 9 หรือ
มาตรา 10 หรือละเลยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงาน

28 กันยายน 2486 ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 60 ตอนที่ 51

สาธารณสุขตามมาตรา 8 มาตรา 11 หรือมาตรา 12 มีความ
ผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาท หรือจำคุกไม่
เกินหนึ่งเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา 15 ให้รัฐมนตรีมีอำนาจตราข้อบังคับว่าด้วย
วินัยสำหรับสถานโรคเรื้อน แต่โทษสถานผิดวินัยต้องไม่เกิน
กว่าที่กำหนดไว้ ต่อไปนี้

(ก) ชัง ไม่เกินกว่าหนึ่งเดือน

(ข) ตัด หรือลดผลประโยชน์ที่พึงได้รับ

มาตรา 16 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสาธารณสุข
รักษาสถาตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกก
กระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

กตกกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว
ให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี